

huis dat dateert uit 1650 en direct gelegen is naast de brouwerij.

Noud, zijn vriend, daarentegen is werkzaam bij het spoor. Hij is samen met zijn vrouw overwegwachter aan de Bosschendijk. Het gezin woont daar in de wachterswoning. Overdag is hij vaak aan het werk langs het spoor en zorgt zijn vrouw Anna, naast haar huishouden, voor het beveiligen van de overweg. Zodra er een trein in aantocht is, wordt zij hierop geattendeerd door het luid gerammel van het kloksein dat bij de overweg staat. Met de hand moet men aan weerszijden van het spoor de schuiven verplaatsen, al duurt het dan nog een aantal minuten voordat de trein passeert.

Nadat Noud overdag zijn zware werk heeft gedaan, zorgt hij 's avonds en 's nachts voor het openen en sluiten van de overweg. Hij en Anna zijn de gehele dag, vierentwintig uur lang, inzetbaar bij deze werkzaamheden van het spoor.

"Die nieuwe muziekpartijen waren vanavond niet gemakkelijk. Vond jij dat ook?" vraagt hij aan Gijs als ze met stevige passen door de Fenkelstraat lopen, waarvan de straatkeien glimmen door de regen, hoewel het momenteel droog is geworden.

"Ja, dat had ik ook. Het viel niet mee. En daarbij die enorme onweersbui die overtrok, die gepaard ging met een donderend geluid. We weten toch allemaal dat bij het oefenen van een muziekstuk concentratie een eerste vereiste is."

"Je hebt volkomen gelijk, Gijs. Er was helemaal niemand die op dat moment geconcentreerd was."

Buiten in de frisse avondwind slaat de klok in de toren negen keer terwijl de twee mannen afscheid nemen. Gijs loopt recht door en Noud neemt een zijweg, die uitkomt op de Markt.

Als hij richting de spoorwegovergang aan de Bosschendijk gaat, ziet hij dat Jan van der Bom juist de poorten sluit van zijn boomkwekerij. Noud weet van horen zeggen dat boeren en landgoedeigenaren bij hem vaste afnemers zijn. Zij willen steeds vaker een bosplantsoen aanplanten voor het aanleggen

van een windkraag om hun perceel. Daarnaast heeft hij zich de laatste jaren meer en meer toegelegd op het kweken van bijzondere laan- en parkbomen.

Enigszins verschrikt draait Van der Bom zich om, omdat hij achter zich plots zware voetstappen hoort.

“Zo, Jacobs, je liet me schrikken op dit uur van de dag.”

Een soort van glimlach zweeft even op het ruwe gelaat van Noud. “Heb je zo’n slecht geweten? Dat kan ik me nauwelijks voorstellen.”

“Nee, gelukkig niet. Ik heb deze maand, zoals ik dat trouwens iedere maand altijd doe, keurig mijn accijnzen betaald over de verkoop van planten en bomen. Het schrikken kwam eigenlijk door jou. Ik was in gedachten verzonken toen ik de grendel van de poort wilde sluiten.”

De glimlach van zo-even veranderde plots in iets van een zorgelijke blik in de ogen van Noud. “Sorry, Van der Bom. Het was niet mijn bedoeling om je te laten schrikken. Maar mag ik misschien dan wel je gedachten weten?”

“Ja, hoor. Dat is geen geheim. Dat kwam eigenlijk door pastoor Hellemons.”

“Pastoor Hellemons?”

“Ja, hij vertelde mij dat het paus Sixtus in 1478 is geweest die voor het eerst witte wijn toestond om als miswijn te gaan gebruiken.”

Noud kijkt de bomenkweker verwonderd aan. “Is dat zo bijzonder dan?” Maar tegelijkertijd glipt er nog net een poes door de openstaande kier van de poort en het dier loopt direct naar Noud en begint tegen zijn been kopjes te geven.

“Nou, ik vind het anders een raar antwoord,” zegt Van der Bom, “die paus vond het praktischer, omdat op kostbare liturgische gewaden en andere paramenten de rode wijnvlekken te goed zichtbaar waren en de vlekken zich slecht lieten schoonmaken.”

“Ik had anders nog nooit van die paus gehoord met de naam van Sixtus,” zegt de overwegwachter enigszins grinnikend.

“Om eerlijk te zijn, ik ook niet. Maar Hellemons vertelde wel

dat hij wordt herinnerd voor het in opdracht geven van de Sixtijnse Kapel. En ondanks deze verbluffende creatie, overschaduwde het zijn zonden niet, want hij stond bekend om zijn grote seksuele lust tijdens zijn tijd als paus. Naar het schijnt, had hij zes buitenechtelijke kinderen, waarvan er één het resultaat was van incest met zijn zus.”

Noud krijgt de slappe lach. Hij had geen tijd om in te ademen, totdat zijn longen helemaal leeg waren. Als hij weer wat bekomen is, vraagt hij: “Vertelde Hellemons dat allemaal over die paus? En zomaar tegen jou?”

“Ja, ik was ook verrast over hetgeen hij mij allemaal vertelde. Maar ik denk dat ik wel weet waarom, hoor. Je weet toch dat ik op 19-jarige leeftijd als jongeling ingetreden ben geweest in de Congregatie van de Eerwaarde Broeders van St. Aloysius hier in Oudenbosch?”

“Ja, dat weet ik maar al te goed. Je naam ging goed door het dorp, Van der Bom,” zegt Noud en een glimlach op zijn gezicht verschijnt.

“Ik weet er alles van. Dat is alweer ruim twintig jaar geleden, toen ik ben uitgetreden en weer terugkeerde in de burgermaatschappij. Nee joh, ik had te veel moeite met de bemoeienis van Monseigneur van Hooydonk, de bisschop van Breda.”

“Het was jouw keuze, Van der Bom. Maar Hellemons, die komt toch uit Roosendaal?”

“Ja, hij is een echte Brabander. Zijn vader, Cor Hellemons, had een drukke graanhandel bij zijn woning achter de Roosendaalse Sint Janskerk. Maar hij is al jaren dood. En zijn moeder, een goed vrouwke, droeg altijd een West-Brabantse kroonmuts op haar plat gekamde hoofdhaar, zij had meer de zorg voor de bijbehorende herberg, waarin een alziend Oog-Gods de klanten vermaande om niet te vloeken.”

Met zijn klarinet duwt Noud zachtjes tegen de poes, die alsmaar bezig is met kopjes geven. “Is die poes van jou?”

“Ja, ‘s nachts blijft zij altijd buiten. Ik denk dat zij de plekjes wel weet waar in ons dorp de muizen zitten.”